

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj 142 P - 3057/18 - 44

U I ME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu toga suda Sanji Grgurić Hojski, kao sucu pojedincu u parničnom predmetu tužitelja - protutuženika URBI - ING GRAĐENJE d.o.o. u stečaju, Zagreb, Hrastovac 9, OIB: 60443923501, zastupan po stečajnom upravitelju Ivanu Hudoletnjaku, a on po punomoćnici Mariji Župančić, odvjetnici u Samoboru protiv tuženika - protutužitelja Željka Penavića iz Zagreba, Lašćinska cesta 119a, OIB: 62044867694, zastupan po punomoćniku Anti Glamuzini, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Glamuzina & Grošeta u Zagrebu, radi isplate i utvrđenja, nakon glavne, usmene i javne rasprave, održane i zaključene 4. travnja 2019. u nazočnosti punomoćnika stranaka, temeljem čl. 335. st. 4. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 04/08, 84/08, 57/11, 25/13, 28/13 i 89/14, dalje u tekstu: ZPP), 4. srpnja 2019.

presudio je

I. Odbija se tužitelj - protutuženik URBI - ING GRAĐENJE d.o.o. u stečaju, Zagreb, Hrastovac 9, OIB: 60443923501 sa zahtjevom koji glasi:

"Tuženi Željko Penavić iz Zagreba, Lašćinska cesta 119a, OIB: 62044867694 dužan je tužitelju Urbi-ing građenje d.o.o., Zagreb, Hrastovac 9, OIB: 62044867694 isplatiti iznos od 1.096.063,00 kn sve sa zakonskom zateznom kamatom od 28.01.2009. po stopi zatezne kamate za svako polugodište koje je prethodilo tekućem polugodištu koje je prethodilo tekućem polugodištu za 8 postotnih poena pa do isplate, kao i naknaditi trošak parničnog postupka tužitelju sve sa zakonskom zateznom kamatom od dana donošenja presude prvog stupnja po stopi zatezne kamate za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 8 postotnih poena pa do isplate." kao neosnovan.

II. Utvrđuje se da ne postoji ugovorno pravni odnos između tužitelja - protutuženika URBI - ING GRAĐENJE d.o.o. u stečaju, Zagreb, Hrastovac 9, OIB: 60443923501 i tuženika - protutužitelja Željka Penavića iz Zagreba, Lašćinska cesta 119a, OIB: 62044867694 temeljem isprave pod nazivom ugovor o kreditu kreditora URBI - ING GRAĐENJE d.o.o., Zagreb, Hrastovac 9, OIB: 60443923501 i korisnika kredita Željko Penavić iz Zagreba, Lašćinska cesta 119a, OIB: 62044867694 na iznos kredita od 1.096.063,00 kn, datiran 28.01.2009. s početkom korištenja 28.01.2009. i rokom povrata 31.12.2011.

III. Nalaže se tužitelju - protutuženiku URBI - ING GRAĐENJE d.o.o. u stečaju, Zagreb, Hrastovac 9, OIB: 60443923501 naknaditi tuženiku - protutužitelju Željku Penaviću iz Zagreba,

Lašćinska cesta 119a, OIB: 62044867694 trošak ovog postupka u iznosu od 74.012,50 kn, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

Tužitelj - protutuženik URBI - ING GRAĐENJE d.o.o. u stečaju (dalje u tekstu: tužitelj - protutuženik) u tužbi navodi da je 28. siječnja 2009. s tvrtkom Majerovo d.o.o., koja je 50% vlasništvo tuženika – protutužitelja, zaključio kupoprodajni ugovor o kupnji nekretnina i to zkčbr. 522 i zkčbr. 323 k.o. Rugvica za kupoprodajnu cijenu od 1.096.063,00 kn. Kupoprodajna cijena umjesto tužitelju – protutuženiku isplaćena je tuženiku – protutužitelju kao posudba temeljem ugovora o kreditu od 28. siječnja 2009. na iznos od 1.096.063,00 kn sa kamatama. Tuženik – protutužitelj je u postupku nadzora tvrtke Majerovo d.o.o. 2011. godine pred Poreznom upravom dostavio ugovor o kreditu kojim se obvezao primljeni iznos vratiti u roku od 2 godine, a što do danas nije učinio niti je pristao na raskid kupoprodajnog ugovora i povrat nekretnine tužitelju. Stoga predlaže presudom naložiti tuženiku – protutužitelju isplatiti mu iznos od 1.096.063,00 kn sa zateznim kamatama tekućim od 28. siječnja 2009. do isplate. Traži naknadu parničnog troška.

Tuženik – protutužitelj Željko Penavić (dalje u tekstu: tuženik) u odgovoru na tužbu čini nespornim da je tužitelj – protutuženik 28. siječnja 2009. s trgovačkim društvom Majerovo d.o.o. zaključio ugovor o kupoprodaji nekretnine i to zkčbr. 522 i zkčbr. 323 k.o. Rugvica, upisane u zemljišnu knjigu Općinskog suda u Dugom Selu. Potvrđuje da je ugovoreni iznos kupovnine bio 1.096.063,00 kn te da je kupoprodajna cijena temeljem ugovora o asignaciji o 28. siječnja 2009., zaključenog između tužitelja – protutuženika, tuženika – protutužitelja i trgovačkog društva Majerovo d.o.o. isplaćena tuženiku – protutužitelju. Istovremeno podnosi i protutužbu. Oспорava da bi iznos od 1.096.063,00 kn tuženiku – protutužitelju bio isplaćen s osnova ugovora o kreditu od 28. siječnja 2009. jer ta isprava nije potpisana od strane tužitelja – protutuženika i ne predstavlja valjanu ispravu o pravnom poslu. Ako bi sud predmetnu ispravu smatrao valjanom, tada ističe da je taj ugovor apsolutno simulirani pravni posao i kao takav ništetan. Naime, istu tužitelj – protutuženik nije potpisao pa takva isprava ne proizvodi pravni učinak. Ističe da je tužitelj – protutuženik u postupku Trgovačkog suda u Zagrebu pod poslovnim brojem P – 4757/11 postavio tužbeni zahtjev kojim je tražio utvrđenje da je ugovor o asignaciji od 28. siječnja 2009. ništetan i ne proizvodi pravne učinke, kao i ugovor o kupoprodaji od 28. siječnja 2009. i aneks od 28. kolovoza 2009. U tom je postupku tužitelj – protutuženik iznosio tvrdnje da nema nikakvih obveza prema tuženiku – protutužitelju i da ugovor o kreditu od 28. siječnja 2009. nikada nije zaključen, no u ovom postupku, protivno navedenom, tvrdi da mu tuženik – protutužitelj duguje upravo s osnove ugovora za koji u tom postupku tvrdi da nikada nije zaključen. Tuženik – protutužitelj suglasan je s tvrdnjom da ugovor o kreditu od 28. siječnja 2009. nikada nije zaključen. No usprkos tomu, tuženik – protutužitelj ističe da su zakonski zastupnik tužitelja i tuženik ortaci čiju imovinu predstavlja jedan poslovni udjel u trgovačkom društvu Majerovo d.o.o. Oni su zajedno sa još sedam osoba 2006. godine zaključili ortački ugovor sa svrhom stjecanja i prodaje nekretnina (zemljišta) u Rugvici radi ostvarenja dobiti u razlici cijene. Poslovođom ortakluka bio je imenovan tuženik – protutužitelj. Osnovni uvjet pojedinih ortaka prilikom osnivanja ortakluka bio je da ostanu anonimni što je razlog zbog koje pisani ugovor o ortakluku nikada nije sastavljen. Radi ostvarenja svrhe ortakluka ortaci su svoje uloge unosili u ortakluk na nekoliko načina: uplatom novčanih sredstava izravno na račun tuženika - protutužitelja ili trgovačkog društva Unim d.o.o., davanjem novčanih iznosa izravno na ruke tuženika – protutužitelja nakon čega ih je on uplaćivao u korist trgovačkog društva Unim d.o.o., odnosno kasnije Majerovo d.o.o. Zagreb, zaključujući s tim društvima ugovore o zajmu, odnosno dokapitalizirajući društvo Majerovo d.o.o. nakon što je imatelj jednog poslovnog udjela društva Majerovo d.o.o. postao nekretninski fond Questus nekretnine d.d.,

izravnom kupnjom ortaka pojedinih zemljišnih čestica u Rugvici nakon čega bi taj ortak kupljeno zemljište prodao društvu Majerovo d.o.o. uz zaključenje ugovora o asignaciji kojim bi se kupovna preusmjeravala s tog ortaka na tuženika – protutužitelja, a on bi tom kupovninom dokapitalizirao/povećavao temeljni kapital društva Majerovo d.o.o. i time istodobno povećavao vrijednost ukupnog poslovnog udjela ortaštva u društvu Majerovo d.o.o., unosio ili povećavao već postojeći ulog pojedinog ortaka i zaobilazio kompliciranu i dugotrajnu dokapitalizaciju unosom stvari i isprava jer je pri tome potrebno provesti reviziju osnivanja i druge pravne radnje koje iziskuju dodatni financijski trošak i vrijeme. S tim je sredstvima Unim d.o.o., odnosno kasnije Majerovo d.o.o. stjecalo nekretnine u Rugvici pa je tako danas vlasnik cca 250.000 m² zemljišta u Rugvici, pri čemu poslovni udjel tuženika – protutužitelja u trgovačkom društvu Majerovo d.o.o. predstavlja 50% temeljenog kapitala. Ulog zakonskog zastupnika tužitelja – protutuženika u ortaštvo predstavljao je novčani ulog u iznosu od 436.315,00 € u gotovini te ulog dvije nekretnine u Rugvici. Iz svih navedenih činjenica i dokaza proizlazi da je ugovor o kreditu datiran s 28. siječnja 2009. apsolutno simuliran pravni posao kojim su zakonski zastupnik tužitelja – protutuženika i tuženik – protutužitelj, kao ortaci u opisanom ortaštvu, željeli prikriti stvarni posao – uplatu ortačkog uloga u imovinu ortaštva koju predstavlja jedan poslovni udjel u trgovačkom društvu Majerovo d.o.o. u formalnom vlasništvu tuženika – protutužitelja. Slijedom navedenoga, predlaže odbiti kao neosnovan tužbeni zahtjev te usvojiti protutužbeni kojim predlaže utvrditi da ne postoji ugovorno pravni odnos između stranaka temeljem ugovora od kreditu od 28. siječnja 2009., odnosno eventualno kumuliranim protutužbenim zahtjevom utvrditi da je ništetan Ugovor o kreditu datiran 28. siječnja 2009. Traži naknadu troška postupka.

Tužitelj – protutuženik poriče u cijelosti navode odgovora na tužbu i protutužbe smatrajući da tuženik – protutužitelj isticanjem istih želi izbjeći obvezu povrata posuđenog novca prikazujući odnos stranaka u potpuno drugom svjetlu. Osporava da bi raniji zakonski zastupnik tužitelja – protutuženika Zlatko Prkačin i tuženik – protutužitelj bili ortaci jer ne postoji niti jedan pisani dokaz navodnog ortakluka, ne postoji dogovor, obračun, zapisnik o sastanku ortaka ili skupštini. Ističe da je i u postupku ovoga suda poslovni broj P – 705/12 utvrđeno da nije točna tvrdnja tuženika – protutužitelja da je među strankama i još sedam osoba zaključen ugovor o ortakluku sa svrhom stjecanja i prodaje zemljišta u Rugvici. Postupak vođen kod Trgovačkog suda u Zagrebu radi utvrđenja ništetnosti asignacije od 28. siječnja 2009. i kupoprodajnog ugovora od 28. siječnja 2009. nisu dokaz da tuženik – protutužitelj nije primio novce od tužitelja – protutuženika, već je dokaz da tužitelj – protutuženik od tvrtke Majerovo tražio povrat zemljišta čiju je kupoprodajnu cijenu u cijelosti primio tuženik – protutužitelj, koji je u to vrijeme još bio suvlasnik tvrtke Majerovo d.o.o., no isti je nakon podnošenja odgovora na tužbu u ovom predmetu, svoj udio prenio na svog odvjetnika Antu Glamuzinu, a preostali dio na tvrtku Dinarik d.o.o. Široki Brijeg. I to je dokaz da ortakluk na koji se tuženik – protutužitelj poziva ne postoji. Pozivanje tuženika – protutužitelja na činjenicu da isprava - ugovor o kreditu nije valjana jer nije potpisana od strane tužitelja – protutuženika usmjerena je na dovođenje suda u zabludu jer je navedenu ispravu sastavio sam tuženik – protutužitelj i predao istu Ministarstvu financija u postupku financijskog nadzora tvrtke Majerovo d.o.o. Tuženik – protutužitelj nikada nije sporio da je utuženi iznos isplaćen umjesto tužitelju – protutuženiku njemu na račun, što je i pismeno potvrdio, a što je razvidno iz stranice 21 zapisnika od 1. ožujka 2011. iz postupka financijskog nadzora. Protivi se protutužbenom zahtjevu te ga predlaže odbiti.

Sud je izveo dokaze: izvršen je uvid u ugovor o kreditu (list 4 spisa), u presliku spisa ovoga suda poslovni broj P – 705/12 i Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P – 4757/11, koji prileže ovom spisu, u ugovor o upućivanju (asignaciji; list 16 – 17 spisa), u ugovor o kupoprodaji nekretnine (list 18 – 21 spisa), u aneks ugovora o kupoprodaji nekretnine (list 22 – 23 spisa), u tužbu od 29. lipnja 2011. zaprimljenu kod Trgovačkog suda u Zagrebu pod poslovnim brojem P – 4757/11 (list 24 – 26

spisa), u presudu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P – 4757/11 od 19. veljače 2014. (list 27 – 32 spisa), u presudu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P – 3709/11 od 19. srpnja 2012. (list 39 spisa) donesenu po tužbi od 26. travnja 2011. (list 40 – 43 spisa), u zapisnike iz spisa ovoga suda poslovni broj P – 705/12 (list 44 – 48 spisa, list 51 – 62 spisa, list 153 – 156 spisa i list 233 spisa, list 294 - 299 spisa), u dopis od 5. travnja 2011. (list 49 – 50 spisa), u ugovor o kupoprodaji nekretnine (list 63 – 66 spisa), u ugovor o upućivanju (asignaciji: list 67 – 68 spisa), u presudu ovoga suda poslovni broj P – 705/12 – 43 od 19. veljače 2015. (list 77 – 101 spisa), u ugovore o prijenosu poslovnog udjela trgovačkog društva Majerovo nekretnine d.o.o. (list 102 - 107 spisa), u zapisnik o obavljenom financijskom nadzoru obračunavanja, evidentiranja, prijavljivanja i plaćanja poreza i drugih javnih davanja kod proračunskog obveznika Majerovo d.o.o. (list 108 – 134 spisa), u prijedlog nagodbe (list 137 – 140 spisa), u Suglasna utvrđenja ortaka ortakluka "Rugvica" (list 142 – 148 spisa), u poziv na sastanak (list 149 - 152 spisa), saslušan je raniji zakonski zastupnik tužitelja – protutuženika Zlatko Prkačin (list 304 – 306 spisa) te tuženik – protutužitelj (list 307 – 309 spisa), izvršen je uvid u spis Ministarstva financija, Porezne uprave (list 312 – 347 spisa), saslušan je svjedok Luka Iličić (list 398 – 399 spisa). Odbijen je prijedlog tuženika – protutužitelja za saslušanjem svjedoka Silvija Eugena Barišić i Antonia Tomića jer provođenje ovih dokaza nije bilo potrebno za donošenje odluke u ovom predmetu.

Odbijen je prijedlog tuženika – protutužitelja za prekid ovog postupka do okončanja predmeta poslovni broj P – 705/12 jer je utvrđeno da odluka u tom predmetu ne predstavlja prethodno pitanje za rješenje ovog spora s obzirom da je predmetni postupak vođen između Zlatka Prkačina i tuženika – protutužitelja kao fizičkih osoba vezano uz pozajmice, dok je predmet ovog postupka zajam koji je, prema navodima tužbe, tužitelj – protutuženik, kao pravna osoba, temeljem ugovora o kreditu, pozajmio tuženiku – protutužitelju.

Sud je donio odluku temeljem savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupno provedenog postupka, sukladno čl. 8. ZPP - a.

Predmet tužbenog zahtjeva je zahtjev tužitelja – protutuženika za isplatu iznosa od 1.096.063,00 kn sa zateznim kamatama tekućim od 28. siječnja 2009., koji iznos je, prema navodima tužbe, tužitelj – protutuženik posudio tuženiku – protutužitelju temeljem ugovora o kreditu od 28. siječnja 2009. kojim se tuženik – protutužitelj primljeni iznos obvezao vratiti u roku od 2 godine, no do danas to nije učinio.

Predmet protutužbenog zahtjeva je zahtjev tuženika – protutužitelja na utvrđenje da ne postoji ugovorno pravni odnos između stranaka temeljem isprave pod nazivom ugovor o kreditu od 28. siječnja 2009. jer ta isprava nije valjana isprava s obzirom da nije potpisana od strane tužitelja – protutuženika. Eventualno kumuliranim protutužbenim zahtjevom, za slučaj da sud utvrdi da je predmetni ugovor valjana isprava, predlaže utvrditi da je predmetni ugovor o kreditu ništetan.

Uvidom u sporni ugovor o kreditu utvrđeno je da je kao kreditor naveden tužitelj – protutuženik, a kao korisnik kredita tuženik – protutužitelj. Kao datum zaključenja istog naznačen je 28. siječnja 2009. Iznos kredita naznačen je: do 1.096.063,00 kn, s početkom korištenja 28. siječnja 2009., a rokom povrata 31. prosinca 2011. uz 0% godišnje kamate. Kao osiguranje navedeno je 5 komada bjanko vlastitih mjenica. Navedeno je da je ugovor sastavljen u dva primjerka. Iz ugovora je razvidno da je isti potpisan samo od strane korisnika kredita, dok ovlaštena osoba tužitelja – protutuženika sporni ugovor nije potpisala.

Uvidom u spis Trgovačkog suda poslovni broj P – 4757/11, čija preslika prileži ovom spisu, utvrđeno je da je pravomoćno odbijen tužbeni zahtjev ovdje tužitelja – protutuženika kojim je predlagao utvrditi da su ugovor o asignaciji (upućivanju) od 28. siječnja 2009., kupoprodajni ugovor od 28. siječnja 2009. i aneks od 28. kolovoza 2009. ništetni i da ne proizvode pravne učinke. Iz tužbe koju je tužitelj – protutuženik u tom predmetu podnio razvidno je da je ista podnesena protiv Majerova d.o.o. i Željka Penavića, kao tuženika. U predmetnoj tužbi tužitelj – protutuženik navodi da je tužitelj kao prodavatelj s Majerovo d.o.o. kao kupcem sklopio Ugovor o kupoprodaji 28. siječnja 2009., a 28. kolovoza 2009. i aneks tom ugovoru. Iako u tom ugovoru piše da je primio cjelokupnu kupoprodajnu cijenu, to nije točno, već su istovremeno sa kupoprodajom, tužitelj – protutuženik kao assignant, Majerovo d.o.o. kao assignat i Željko Penavić kao assignatar, sklopili ugovor o upućivanju (asignaciji) kojim tužitelj – protutuženik upućuje Majerovo d.o.o. da u svoje ime, a za račun tužitelja – protutuženika plati Željku Penaviću iznos od 1.096.063,00 kn na osnovi ugovora o kupoprodaji od 28. siječnja 2009. Ugovorne stranke simulirale su asignaciju kako bi Željko Penavić došao do novca potrebnog za dokapitalizaciju Majerovo d.o.o. Da je riječ o simuliranom pravnom poslu, razvidno je iz toga što Željko Penavić prema tužitelju – protutuženiku u trenutku sklapanja ugovora o asignaciji, nije imao nikakvo potraživanje niti je ugovor o kreditu od 28. siječnja 2009. između tužitelja – protutuženika i Željka Penavića ikada zaključen.

Uvidom u ugovor o upućivanju (asignaciji) od 28. siječnja 2009. utvrđeno je da su istog sklopili tužitelj – protutuženik, kao assignant, Majerovo d.o.o., kao assignat i tuženik – protutužitelj kao assignatar. Tim ugovorm tužitelj – protutuženik uputio je Majerovo d.o.o. da u svoje ime, a za račun tužitelja – protutuženika plati tuženiku – protutužitelju iznos od 1.096.063,00 kn, a u svrhu podmirenja obveza tužitelja – protutuženika po osnovi ugovora o kreditu od 28. siječnja 2009.

Uvidom u ugovor o kupoprodaji nekretnine za koji je na prvoj stranici naveden da je sklopljen 28. veljače 2009., na drugoj 28. siječnja 2009., dok je ovjera potpisa učinjena 28. siječnja 2009., utvrđeno je da su istog sklopili tužitelj – protutuženik, kao prodavatelj i Majerovo d.o.o., kao kupac. Predmet kupoprodaje je zkčbr. 522 i zkčbr. 323 k.o. Rugvica u naravi livada majerovo površine 3514 m² za kupoprodajnu cijenu u iznosu od 1.096.063,00 kn. Potpisom ugovora prodavatelj potvrđuje primitak kupoprodajne cijene. Dana 28. kolovoza 2009. sklopljen je i aneks tog ugovora te je izmijenjen opis nekretnine koja se prodaje tako da umjesto zkčbr. 323, kupac kupuje zkčbr. 323/ i zkčbr. 323/2.

Uvidom u spis ovoga suda poslovni broj P – 705/12 utvrđeno je da je isti pokrenut tužbom Zlatka Prkačina, ranijeg zakonskog zastupnika ovdje tužitelja – protutuženika, protiv ovdje tuženika – protutužitelja u kojoj tvrdi da su 1. ožujka 2006. i 31. listopada 2006. zaključili ugovore o zajmu, koje mu tuženik – protutužitelj nije vratio iako je protekao rok za vraćanje. Tuženik – protutužitelj podnio je i u tom postupku protutužbu u kojoj je tvrdio da su navedeni ugovori o zajmu ništetni jer prividni s obzirom da su isti sklopljeni kako bi prikrili drugi pravni posao, odnosno ugovor o ortaštvu kojemu je cilj bio stjecanje i prodaja nekretnina u Rugvici. Pravomoćnom presudom ovoga suda poslovni broj P – 705/12 od 19. veljače 2015. naloženo je ovdje tuženiku – protutužitelju isplatiti Zlatku Prkačinu iznos od 3.250.000,00 kn sa pripadajućim zateznim kamatama, dok je odbijen protutužbeni zahtjev kojim je ovdje tuženik – protutužitelj predlagao utvrditi ništetnim ugovore o zajmu od 1. ožujka 2006. i 31. listopada 2006.

Uvidom u spis Ministarstva financija, Financijske policije utvrđeno je da je u postupku financijskog nadzora trgovačkog društva Majerovo d.o.o., čiji je osnivač bio tuženik – protutužitelj, od ovdje tužitelja – protutuženika zatražena dostava preslike ugovora o kreditu od 28. siječnja 2009. sa

svim prilogima koji dokazuju vjerodostojnost nastanka poslovnog događaja, odnosno priležuću dokumentaciju (izvode banke, ovjerene ugovore, instrumente osiguranja kredita i ostalo) iz koje dokumentacije bi bilo razvidno da je predmetni poslovni događaj nastao, odnosno da je usluga obavljena. U tom je postupku raniji zakonski zastupnik tužitelja – protutuženika Zlatko Prkačin dostavio presliku Ugovora o kupoprodaji, Anexa Ugovora o kupoprodaji nekretnine, Ugovora o upućivanju (asignaciji), Račun R -1 broj 03/2009 od 28. veljače 2009. ispostavljen na osnovu ugovora o kupoprodaji, prijavu poreza na dodanu vrijednost te konto kartice za kupca Majerovo d.o.o. Isti je također dao izjavu na traženje nadzora u kojoj je naveo da je tvrtka Urbi – Ing građenje d.o.o. prodala nekretninu u Rugvici te je iznos kupoprodajne cijene (Ugovorom o asignaciji) posudila Željku Penaviću. Urbi – Ing građenje d.o.o. za tu pozajmicu nije dobio nikakva sredstva osiguranja niti ugovor o tome te nije obračunao kamatu (+PDV) na tu pozajmicu računajući da će to obračunati prilikom povrata. Nadalje se u predmetnom spisu konstatira da preslika ugovora o kreditu od 28. siječnja 2009., a koju je Željko Penavić dostavio nadzoru nije potpisana niti ovjerena od strane kreditora Urbi – Ing građenje d.o.o. Preslika Ugovora o kupoprodaji nekretnine koju je dostavio Zlatko Prkačin sklopljena je dana 28. veljače 2009. (tako piše na prvoj stranici ugovora), dok je isti ugovor ovjeren kod javnog bilježnika 28. siječnja 2009. (vidljivo na poledini druge stranice ugovora). Račun koji je Urbi –Ing građenje d.o.o. ispostavio za prodanu nekretninu ispostavljen je mjesec dana nakon ovjere ugovora kod javnog bilježnika, tj. 28. veljače 2009. i to je jedino što društvo ima evidentirano o toj kupoprodaji jer iznos od 1.096.063,00 kn nije prošao preko žiro – računa društva i na žiro - računu nije evidentirana navedena transakcija. Predmetnu nekretninu prvo je Urbi – Ing građenje d.o.o. stekao kupoprodajom 9. ožujka 2006. od Nade Bogunović iz Zagreba, Grčanska cesta 2 za iznos od 231.435,00 kn, a onda za višestruko povećani iznos (1.096.063,00 kn) prodao istu nekretninu Majerovu d.o.o., a na način da je Željko Penavić posudbom 1.096.063,00 kn od direktora Urbi – Ing građenje d.o.o. (Zlatka Prkačina – bratića Željka Penavića) omogućio nabavku zemljišta u zk. ul. br. 522 (iako ugovor o tom kreditu Zlatko Prkačin nije niti vidio niti potpisao) te da je tim novcem umjesto Majerova d.o.o. platio zemlju te nakon takove transakcije novci od prodaje završavaju kod Željka Penavića.

Iz iskaza ranijeg zakonskog zastupnika tužitelja – protutuženika Zlatka Prkačina u bitnom proizlazi da su Ugovor o kupoprodaji nekretnine sklopili kao prodavatelj tužitelj - protutuženik i tvrtka Majerovo d.o.o. kao kupac za prodaju zemljišta u Rugvici. Ugovorom o upućivanju tuženiku - protutužitelju uplaćen je iznos od 1.096.063,00 kn, koji iznos je bio kupoprodajni iznos za prodaju nekretnine u Rugvici. Naime, tuženik - protutužitelj mu je bio privatno dužan oko 455.000,00 € uvećano za kamate, te mu je negdje krajem siječnja 2009. godine došao s pričom da će prodati zemljište u Rugvici, da ima kupca, misli da je bila riječ o slovenskom Merkur. Rekao mu je da treba objediniti to zemljište i dokapitalizirati Majerovo d.o.o. Njegova tadašnja tvrtka Urbi - Ing građenje d.o.o. bila je vlasnik jedne od tih čestica, te ga je tuženik - protutužitelj pitao može li tu česticu prodati Majerovu d.o.o. Pristao je na to jer je mislio kako će mu konačno biti vraćen novac. Tuženik - protutužitelj tom je prilikom rekao da Majerovo d.o.o. ne da da novci idu na račun tvrtke Urbi - Ing građenje d.o.o., već novci od kupoprodaje moraju ići na račun tuženika - protutužitelja kao fizičke osobe pa su iz tog razloga sastavili Ugovor o asignaciji. Došao je kod javnog bilježnika i potpisao je taj Ugovor. Na temelju tog Ugovora tuženik - protutužitelj njemu duguje utuženi iznos. Vjerovao je tuženiku - protutužitelju da će se ovime konačno to riješiti i da će mu vratiti njegove novce. Ugovor o kreditu (list 4 spisa) prvi je put vidio na Financijskoj policiji 2011. godine. Na temelju tog Ugovora nije tuženiku - protutužitelju dao iznos od 1.096.063,00 kn, već utuženi iznos potražuje na osnovu Ugovora o asignaciji. Prilikom potpisivanja ugovora o upućivanju rečeno mu je da će mu novac biti vraćen kad se sve to realizira. Bio je partner s tuženikom – protutužiteljem u tvrtki Pena grad d.o.o. te je u tom odnosu sve bilo u redu. Nekretninu koja je bila predmet kupoprodaje s tvrtkom Majerovo d.o.o. prodao je jer mu je predstavljala mrtvi kapital. Nije bio u ortaštvu s tuženikom – protutužiteljem vezano uz

zemljište u Rugvici, a dopis od 5. travnja 2011. sastavila je njegova ranija punomoćnica samo iz razloga kako bi se mirnim putem pokušao riješiti povrat novca vezano uz zemljište u Rugvici te novac koji mu je tuženik – protutuženik privatno dugovao. Bio je upoznat s time da Majerovo d.o.o. pregovara sa Questus fondom o dokapitalizaciji te je negdje 2007. godine potpisao okvirni ugovor o ulaganju kojeg su sklopili Questus partneri d.o.o., Majerovo d.o.o., Unim d.o.o., Unim nekretnine d.o.o. i Željko Penavić te povezane osobe Urbi ing građenje d.o.o. i Luka Ilić. Taj je ugovor potpisao jer je bilo rečeno da će se prodati i ova njegova čestica koja je predstavljala mrtvi kapital te zato što mu je tuženik – protutuženik rekao da će mu vratiti novac koji mu je privatno dugovao.

Iskaz ranijeg zakonskog zastupnika Zlatka Prkačina cijenjen je istinitim u dijelu u kojem je opisao da je tužitelj – protutuženik prodao nekretninu u Rugvici tvrtki Majerovo d.o.o. te da je temeljem asignacije kupoprodajna cijena isplaćena tuženiku – protutužitelju jer ovo proizlazi iz kupoprodajnog ugovora i ugovora o asignaciji, a u konačnici isto tuženik – protutuženik nije niti sporio. Također sud mu vjeruje i da mu je tuženik – protutuženik dugovao iznos od 455.000,00 € jer navedeno proizlazi iz pravomoćne presude ovoga suda poslovni broj P – 705/12 – 43 od 19. veljače 2015. Sud mu vjeruje i da tužitelj – protutuženik s tuženikom – protutužiteljem nije sklopio sporni ugovor o kreditu jer isto proizlazi kako iz njegove izjave navedene u zapisniku o financijskom nadzoru, tako i iz tužbe podnesene Trgovačkom sudu u Zagrebu te zaprimljene pod brojem P - 4757/11 u kojoj tužbi upravo tužitelj – protutuženik tvrdi da taj ugovor nikada nije nastao među strankama te da temeljem tog ugovora tužitelj – protutuženik nije imao obvezu predati ovdje tuženiku – protutužitelju iznos od 1.096.063,00 kn niti mu je temeljem tog ugovora, predmetni iznos predao.

Iz iskaza tuženika - protutužitelja u bitnome proizlazi da je on sastavio Ugovor o kreditu koji je trebao biti osnova zašto je novac isplaćen njemu, a ne Urbi - Ing građenju d.o.o. Naime, radili su dokapitalizaciju Majerova d.o.o. i ona je mogla biti ili u zemljištu, što je kompliciranije zbog procjena, ili u novcu. Nekretninski fond je uplatio novac, a onda su otkupljivali zemljište od ortaka kako bi bili sigurni da će on uplatiti novac kao dokapitalizaciju. Stoga je taj Ugovor o kreditu stavljen kao osnova isplate. U postupku pred Financijskom policijom nastao je jedino spor oko Ugovora o kreditu jer ga Urbi - Ing građenje d.o.o. nije htjelo potpisati. Krajem 2005. godine kao vlasnik tvrtke Unim d.o.o., javio se na natječaj koji je raspisala Općina Rugvica za kupnju zemljišta. Nakon što je to učinio i nakon što je na tom natječaju dao najbolju ponudu, o tome je najprije obavijestio svoja tri rođaka, Antu Ilića, Antonia Tomića i Zlatka Prkačina kako bi i oni u tome sudjelovali. Kasnije je Antonio Tomić s tim upoznao i svoje četiri kolege iz HAC - a, te se uključio i njegov otac. Zemljište je kupljeno za 1.230.000,00 €. Riječ je bilo o jednoj čestici od 105.000 m². Već krajem 2006. godine zemljište su prodali za 3.000.000,00 €, možda nešto manje. Zlatko Prkačin je kupio dvije čestice, i to česticu 321 i 323 i to je upravo kupio iz razloga što je na tome trebala biti ostvarena velika zarada, a on je na ime firme kupio 5 - 6 čestica u ožujku 2006. godine. Krajem ožujka 2006. godine njima se priključilo još šest ortaka te je ukupno kupljeno oko 350.000 m². Nakon što je to kupljeno, odlučili su osnovati tvrtku Majerovo d.o.o. Tijekom 2006. godine većinu tog zemljišta su kaparili, a sama kupoprodaja trajala je otprilike godinu i pol. Kada su odlučili osnovati tvrtku Majerovo d.o.o., ova četvorica iz HAC - a nisu željeli da ih se spominje u kontekstu toga i željeli su biti tajni pa su se dogovorili da on bude nositelj cijelog projekta. Krajem 2007. godine potpisali su okvirni Ugovor o dokapitalizaciji s Quaestusom te je Quaestus uplatio 33.000.000,00 kn (nešto više gore ili dolje). Ugovor o kreditu od 28. siječnja 2009. sastavio je kada su pisali asignaciju. Taj ugovor je tada sigurno bio pripremljen, a bio je sastavljen u knjigovodstvene svrhe za potrebe Urbi - Ing građenja d.o.o. Zašto ga zakonski zastupnik te tvrtke nije potpisao, ne zna, niti ga je pitao. Majerovo d.o.o. kupoprodajnu cijenu je isplatilo njemu po asignaciji, a u ugovoru o asignaciji kao osnova te isplate je naveden ugovor o kreditu od 28. siječnja 2009. koji je potpisao. S iznosom dobivenim po asignaciji dokapitalizirao je Majerovo d.o.o. za ortake jer je to bila

ortačka imovina. Za njega je gosp. Prkačin i nadalje član ortaštva, isti ima pravo na svoj udjel i prava iz ortaštva.

Iskaz tuženik – protutužitelja cijenjen je istinitim u dijelu u kojem navodi da predmetni ugovor o kreditu ovlaštena osoba tužitelja – protutuženika nije potpisala, no ne zna zašto. Ovo je sukladno iskazu zz Zlatka Prkačina, ali i navodima iz zapisnika o financijskom nadzoru. Sud mu vjeruje i da je ugovor o kreditu pripremljen u knjigovodstvene svrhe za potrebe tužitelja – protutuženika jer pravna osoba u svojim poslovnim knjigama mora evidentirati učinjene pozajmice, odnosno mora evidentirati odgovarajućom dokumentacijom sve novčane transakcije. Upravo je u postupku nadzora utvrđeno da tužitelj – protutuženik u svojim poslovnim knjigama nije uopće evidentirao iznos od 1.093.063,00 kn na ime kupoprodajne cijene, niti je evidentirao potom da je navedeni iznos pozajmljen tuženiku – protutužitelju.

Preostali navodi kako zz Zlatka Prkačina tako i tuženika – protutužitelja nisu posebno cijenjeni jer nisu bili pravno relevantni za donošenje odluke u ovom predmetu.

Na temelju izvedenih dokaza, ocjenjujući iste u smislu čl. 8. ZPP –a utvrđeno je:

- da je tužitelj – protutuženik tvrtki Majerovo d.o.o. prodao nekretninu u Rugvicu za kupoprodajnu cijenu u iznosu od 1.096.063,00 kn,
- da navedeni iznos kupoprodajne cijene tvrtka Majerovo d.o.o. nije isplatila na račun tužitelja – protutuženika, već je sukladno ugovoru o asignaciji od 28. siječnja 2009., navedeni iznos isplaćen na račun tuženika – protutužitelja,
- da je u ugovoru o asignaciji od 28. siječnja 2009. navedeno da je isplata tuženiku – protutužitelju učinjena temeljem ugovora o kreditu od 28. siječnja 2009.,
- da je sam tužitelj – protutuženik u predmetu P – 4755/11 Trgovačkog suda u Zagrebu u tužbi naveo da između njega i ovdje tuženika – protutužitelja nikada nije sklopljen ugovor o kreditu od 28. siječnja 2009. niti je on temeljem takvog ugovora bio u obvezi isplatiti ovdje tuženiku – protutužitelju iznos od 1.096.063,00 kn,
- da je zz tužitelja – protutuženika u ovom postupku u iskazu naveo da na temelju ugovora o kreditu od 28. siječnja 2009., koji je prvi put vidio 2011. godine, tuženiku – protutužitelju nije isplaćen iznos od 1.096.063,00 kn, već na temelju ugovora o asignaciju te na temelju ugovora o asignaciji u ovom postupku i potražuje povrat novca.

Prema čl. 499. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18, dalje u tekstu: ZOO) ugovorom o zajmu obvezuje se zajmodavac predati zajmoprimcu određeni iznos novca ili određenu količinu drugih zamjenjivih stvari, a zajmoprimac se obvezuje vratiti mu poslije stanovitog vremena isti iznos novca, odnosno istu količinu stvari iste vrste i kakvoće. Od ugovora o zajmu razlikuje se ugovor o kreditu (čl. 1021.) jer je kredit ovlaštena davati banka, a zajam mogu dati i fizičke i sve druge pravne osobe. Od ugovora o posudbi (čl. 509.) ugovor o zajmu razlikuje se prema objektu jer su objekt posudbe nepotrošne stvari, samo iznimno potrošne, dok su objekt zajma novac ili određena količina drugih zamjenjivih stvari, tj. potrošne stvari.

Za sklapanje ugovora o zajmu nije propisan oblik u kojem se isti može sklopiti pa tako isti može biti u usmenom ili pisanom obliku.

U konkretnom slučaju, tužitelj – protutuženik u tužbi tvrdi da je tuženiku – protutužitelju posudio, ispravno pozajmio iznos od 1.096.063,00 kn temeljem ugovora o kreditu od 28. siječnja 2009. prema kojemu se tuženik – protutužitelj navedeni iznos obvezao vratiti u roku od 2 godine.

Međutim, tijekom saslušanja, raniji zakonski zastupnik tužitelja – protutuženika Zlatko Prkačin, mijenja činjeničnu osnovu zahtjeva za isplatu utuženog iznosa od 1.096,063,00 kn. Naime, isti u iskazu potvrđuje da na temelju ugovora o kreditu od 28. siječnja 2009. tuženiku – protutužitelju nije dao utuženi iznos kao i da je taj ugovor prvi put vidio na Financijskoj policiji 2011. godine. U iskazu navodi da utuženi iznos potražuje na osnovu sklopljenog Ugovora o asignaciji.

Tuženik – protutužitelj na tom se ročištu protivio preinaci tužbe.

Člankom 191. st. 1. ZPP –a propisano je da je preinaka tužbe promjena istovjetnosti zahtjeva, povećanje postojećeg ili isticanje drugog zahtjeva uz postojeći. Tužba nije preinačena ako je tužitelj promijenio pravnu osnovu tužbenog zahtjeva, ako je smanjio tužbeni zahtjev ili ako je promijenio, dopunio ili ispravio pojedine navode, tako da zbog toga tužbeni zahtjev nije promijenjen (st.3.).

Člankom 190. st. 1. ZPP –a propisano je da tužitelj može do zaključenja prethodnog postupka preinačiti tužbu. U ovom predmetu prethodni postupak je zaključen 8. prosinca 2015., dok je raniji zakonski zastupnik tužitelja spomenutu izmjenу učinio 19. travnja 2016.

Sud je u odnosu na činjenice (sve ono konkretno iz prošlosti ili sadašnjosti – zbivanja, aktivnosti, stanja, situacije, mišljenja, izjave volje, držanja i dr.) vezan dispozicijom stranaka, odnosno tužitelja te nije ovlašten utvrđivati činjenice koje stranke nisu iznijele, a svoju odluku može utemeljiti samo na činjeničnoj osnovi koju su stranke iznijele tijekom postupka (čl. 7., čl. 219. st. 1., čl. 299., čl. 352. ZPP –a). Iznošenjem činjenične osnove i isticanjem tužbenog zahtjeva tužitelj određuje, supstancira predmet spora pa je sadržaj sudske presude uvjetovan sadržajem činjenične osnove i pravne norme koju na nju treba primijeniti.

Činjenična osnova na kojoj tužitelj temelji svoj zahtjev od značaja je kod određenja istovjetnosti spora, odnosno u slučaju izmjene činjenične osnove ista je od značaja za primjenu instituta preinake tužbe.

Kada tužitelj – protutuženik tijekom postupka utuženi iznos od 1.096,063,00 kn potražuje temeljem ugovora o asignaciji, a ne više temeljem ugovora o kreditu od 28. siječnja 2009., tada isti iznosi novi činjenični kompleks, odnosno iz novog činjeničnog kompleksa zahtjeva ispunjenje tražbine te time preinačuje tužbu (tako i VRSH u Rev - x – 1134/13 – 2 od 3. ožujka 2015., Rev – x - 887/15 – 2 od 20. siječnja 2016. i dr.). Ta je preinaka učinjena nakon zaključenja prethodnog postupka pa je sud nije uzeo u obzir, već je o osnovanosti tužbe odlučivao na temelju činjeničnog kompleksa iz tužbe od 28. siječnja 2014., odnosno sud je utvrđivao je li tužitelj – protutuženik temeljem ugovora o kreditu od 28. siječnja 2009. pozajmio tuženiku – protutužitelju iznos od 1.096.063,00 kn sa kamatama.

Među strankama je nesporno da je predmetnu ispravu nazvanu Ugovor o kreditu potpisao samo tuženik – protutužitelj te da je istu predao u postupku nadzora trgovačkog društva Majerovo d.o.o. 2011. godine Ministarstvu financija, Poreznoj upravi.

Prema čl. 1021. ZOO propisano je da se ugovorom o kreditu banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno.

Uvidom u sudski registar za tužitelja - protutuženika utvrđeno je da isti nije registriran kao banka. Prema tome, s obzirom da kredit može dati samo banka, to predmetna isprava ne odgovara odredbi čl. 1021. ZOO i ne predstavlja ugovor o kreditu. Međutim, pogrešan naziv isprave, ne utječe na valjanost ugovora ako je isti sklopljen suglasnom voljom stranaka.

Naime, prema čl. 247. ZOO ugovor je sklopljen kad su se ugovorne strane suglasile o bitnim sastojcima ugovora.

Tužitelj - protutuženik tijekom postupka nije tvrdio niti je dokazao da su se stranke suglasile o bitnim sastojcima ugovora koji su nazvale "Ugovor o kreditu". Upravo suprotno iz iskaza ranijeg zz zastupnika tužitelja - protutuženika proizlazi da stranke nikada nisu zaključile predmetni ugovor, prilikom potpisivanja ugovora o asignaciji, tužitelju - protutuženiku taj ugovor nije bio predložen niti su se stranke suglasile o njegovom sadržaju. Niti naknadno, kada mu je ugovor predložen u Poreznoj upravi, nije se suglasio sa sadržajem ugovora od 28. siječnja 2009. jer mu je bilo neprihvatljivo da tvrtka daje kredit na tri godine bez kamata. Upravo navedeno raniji zz tužitelj iskazao je pred ovim sudom kada je saslušan.

Iz navedenog razvidno je da je navedeni ugovor nepostojeći i ne predstavlja valjani ugovor o zajmu jer ne postoji suglasnost stranaka za sklapanjem ugovora takvog sadržaja. Stoga, prema okolnostima konkretnog slučaja, sporni ugovor o kreditu od 28. siječnja 2009. nije niti nastao zbog nedostatka suglasnosti volje za njegovim sklapanjem na strani tužitelja - protutuženika.

Prema čl. 7. ZPP -a propisano je da su stranke dužne iznijeti činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve i predložiti dokaze kojima se utvrđuju te činjenice.

Člankom 219. ZPP - a propisano je da je svaka stranka dužna iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojima pobija navode i dokaze protivnika.

Tužitelj - protutuženik svoj je zahtjev za isplatu temeljio na ugovoru o kreditu za koji je tijekom postupka utvrđeno da među strankama nije niti nastao. Sud odlučuje u granicama zahtjeva koji su stavljeni u postupku, te prekoračuje tužbeni zahtjev kad svoju odluku temelji na drukčijoj činjeničnoj osnovi od one na koju se poziva tužitelj - protutuženik. Kako je tuženik - protutuženik u konkretnom slučaju svoj zahtjev temeljio upravo na tome da je iznos od 1.096.063,00 kn isplatio tuženiku - protutužitelju temeljem ugovora o kreditu od 28. siječnja 2009. i temeljem tog ugovora, protekom roka od 2 godine, potražuje isplatu, a tijekom postupka je utvrđeno da tužitelj - protutuženik iznos od 1.096.063,00 kn nije isplatio tuženiku - protutužitelju temeljem tog ugovora jer taj ugovor među strankama nije sklopljen, to je njegov zahtjev odbijen kao neosnovan.

Postoji li obveza vraćanja iznosa od 1.093.063,00 kn iz drugačijeg činjeničnog kompleksa, nije predmet ovog postupka, niti sud može na drugačijem činjeničnom kompleksu od onog kako je tužitelj - protutuženik u tužbi iznio, temeljiti svoju odluku.

Iz tog razloga nisu posebno cijenjeni iskazi zz tužitelja Zlatka Prkačina i tuženika - protutužitelja vezanim uz navode o postojanju, odnosno nepostojanju ortaštva jer isto nije bilo relevantno za ovaj predmet s obzirom na navode tužbe. Iz istog razloga nisu cijenjeni niti iskazi svjedoka Antonia Tomića, Milivoja Mikulića, Ivice Mlinarevića, Luke Iličića, Josipa Sapunara, Zlatka Turčića, Slavka Tomića, Silvije Eugena Barišića i Damira Mečara.

U odnosu na protutužbu:

Prema čl. 187. st. 1. ZPP –a tužitelj može u tužbi tražiti da sud samo utvrdi postojanje, odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost, odnosno neistinitost kakve isprave. Takva se tužba može podići kad je to posebnim propisima predviđeno, kad tužitelj ima pravni interes da sud utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno neistinitost kakve isprave prije dospjelosti zahtjeva za činidbu iz istog odnosa ili kad tužitelj ima kakav drugi pravni interes za podizanje takve tužbe (st. 2).

Dakle, tužbom na utvrđenje načelno se može tražiti utvrđenje nepostojanja sadržaja pravnog odnosa, a što bi u ovom slučaju bilo nepostojanje pravnog odnosa među strankama temeljem ugovora o kreditu od 28. siječnja 2009. Kako je tijekom postupka utvrđeno da ne postoji ugovorno pravni odnos između stranaka temeljem ugovora o kreditu jer taj ugovor nije niti nastao, to je usvojen protutužbeni zahtjev jer je ocijenjeno da tuženik – protutužitelj ima pravni interes podnijeti ovakav protutužbeni zahtjev kako bi otklonio nesigurnost, odnosno neizvjesnost ili spor, odnosno opasnost da tužitelj – protutuženik upravo na temelju predmetnog ugovora o kreditu u budućnosti ponovno pokrene neki spor pa prihvatanje ovakvog protutužbenog zahtjeva ima prevenirajuću zaštitu prema tužitelju – protutuženiku.

Tužitelj – protutuženik sa tužbom nije uspio pa nema pravo na naknadu troška.

Odluka o trošku tuženika – protutužitelja donijeta je temeljem čl. 154. st. 1. ZPP - a i sukladno važećoj vrijednosti predmeta spora (1.096.063,00 kuna) i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine", broj 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15, dalje u tekstu: OT).

Tuženiku - protutužitelju zastupanom po odvjetniku priznat je parnični trošak koji se odnosi na sastav odgovora na tužbu i protutužbu (Tbr 8. toč. 1. OT – 1097 bodova), zastupanje na ročištima 8.12.2015. i 19.4.2016. i 4.4.2019. (Tbr 9. toč. 1. OT - 1097 bodova svako), sastav podnesaka od 7.9.2018. i 6.3.2019. (Tbr. 8. toč. 3. OT - 50 bodova svako), zastupanje na ročištima 1.10.2015. i 13.11.2018. (Tbr. 9. toč. 2. OT – 548,5 bodova svako), vrijednost boda 10,00 kn, trošak obračunatog poreza na dodanu vrijednost u visini 25% u iznosu od 13.962,50 kuna, trošak sudske pristojbe na odgovor na tužbu u iznosu od 2.500,00 kn i na protutužbu u iznosu od 850,00 kn, te na presudu (prema v.p.s. u iznosu od 50.000,00 kn) u iznosu od 850,00 kn , ukupno 74.012,50 kn, sukladno čl. 155. ZPP - a.

Nije priznat poseban trošak sastava protutužbe jer je protutužba podnesena u istom podnesku kao i odgovor na tužbu pa je priznat trošak sastava odgovora na tužbu.

Slijedom svega navedenog, odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu 4. srpnja 2019.

Sudac:

Sanja Grgurić Hojski, v.r.

POUKA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude dopuštena je žalba županijskom sudu.

Žalba se podnosi ovom sudu, u 4 primjerka, u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa ove presude.

Dna:

- tužitelju – protutuženiku po pun.
- tuženiku - protutužitelju po pun.

Za točnost otpravka – ovlašteni službenik:
Mirjana Cvetko